

Солодкі шедеври Клавдії Павловець

Побачивши солодке диво, створене руками вмілої майстрині, вирішила обов'язково познайомитися з обдарованою особою. Під час спілкування не переставала дивуватися неординарності й талантам миловидної жінки – спеціаліста з кадрової справи управління Пенсійного фонду України в Сарненському районі Клавдії ПАВЛОВЕЦЬ. В установах, організаціях, на підприємствах, як правило, є відділ кадрів, в якому фахівець повинен бути уважним і організованим. Тож не зайве акцентувати наскільки вимоглива та відповідальна ця професія. Героїня ж статті трудиться на цій посаді майже 30 років, п'ятнадцять з них зокрема в райуправлінні ПФУ.

Перші навички на посаді кадровика й оператора дорожніх листів Клавдія Михайлівна здобувала ще в АТП-1762 під керівництвом Івана Маковецького. З року в рік підвищувала фаховий рівень і пропрацювала там до 1996-го. Для подальшої реалізації професійних здібностей влаштувалась у відділ Пенсійного фонду на посаду секретаря-діловода, паралельно очолила роботу кадровика. Вигравши конкурс, з 2002 займає посаду спеціаліста з кадрової роботи. Колектив спочатку налічував 14 чоловік. Нині Клавдія Павловець обслуговує 49 осіб. Під час оформлення фахівців на роботу про основні принципи, вимоги та відповідальність пояснює та розповідає особисто. Як зауважила начальник управління Тетяна Єлісеєвої, після спілкування з Клавдією Михайлівною всі новачки її побоюються. Адже робота у фонді потребує неабиякої уважності, дисципліни й точності, тож намагається слідкувати, щоб не наробили помилок. Згодом, добре пізнавши пані Клавдію, поважають і цінують, як надійну колегу, навіть доброго друга, тому що жодного разу не відмовила в пораді, завжди відгукується, якщо потрібна допомога.

- Таких дисциплінованих і надійних професіоналів своєї справи, як Клавдія Павловець, ще треба пошукати, - ділиться Тетяна Єлісеєва. – У неї всі накази, документи, а особливо трудові книжки в ідеальному порядку. І все згідно з інструкціями, законами, приписами. Маючи хоч у чомусь сумнів, - відразу до Клавдії Михайлівни, яка, якщо впевнена на сто відсотків, розтлумачить від «А» до «Я». Якщо ж і в неї немає впевненості, перегорне всю літературу, Інтернет й ін., а таки знайде вірну відповідь.

І так в усьому. Недарма ж радяться з нею майже з усіх районних управлінь ПФУ в області. Сама ж Клавдія Павловець принаймні раз у квартал передивляється трудові книжки та й усю документацію, чи, бува, не закралась де помилка.

Та хіба можуть бути в такого спеціаліста неточності? Певно, що ні. Адже звикла перестраховуватися перш, ніж зробити запис. Постійно радить колегам діяти так само, бо зробити помилку легко, а ось виправити її... Недарма за сумлінну працю має нагороди та відзнаки, серед них і Головного управління ПФУ.

Тетяна Єлісеєва також розповіла, що майже щодня радиться з нею з приводу того чи іншого питання. А нещодавно Клавдія Михайлівна підтвердила свої організаторські здібності. Якимось потрібно було продумати й організувати програму святкування, цю відповідальну справу доручили саме їй, з чим справилась на відмінно. Як поділились колеги, такого торжества в них до тих пір ще не було: з конкурсами, піснями, танцями, призами та сюрпризом – соло на гармошці у виконанні Клавдії Павловець. Згодом колектив одногласно обрав її членом профкому. Відтоді всі дійства відзначають весело, оригінально й з гармошкою. Тут, напевно, відіграла роль трудова діяльність пані Клавдії на посаді завідувачки сільським Будинком культури після закінчення школи.

Та й досі ще горить її творча іскорка. Ось, наприклад, до ювілейної дати – 20 років Пенсійного фонду України - організувала конкурс. Вимогою було придумати гімн, герб і стяг кожного відділу й гідно їх представити. З цим чудово справились усі співробітники. Тепер, зайшовши в будь-який відділ, можна побачити його герб. Або ж, мало в кого досі збереглися записи пісень Володимира Висоцького на бобінах до магнітофону. А в неї є, й такі, що ще й не чули. Приміром, пісня про Пасху.

Та й це ще не всі чесноти талановитої жінки. Позаяк народилась у с. Карпилівка, в сім'ї колгоспників, змалку навчили вести господарство, вишивати, а пізніше закінчила курси шиття й опанувала його досконало. Щоправда, призналася, хоч і вміє вишивати, та душа до цього ремесла не лежить. А от шиє залюбки, та й вигідніше, ніж купувати. Нині найбільше її єство полонили вазони та виготовлення солодких букетів і кошиків із цукерок. Так-так. Саме з цукерок. Побачивши цей витвір мистецтва, не могла стримати емоцій, раніше про таке навіть не здогадувалась. Тут тобі й іграшкові елементи, персонажі з мультфільмів, а що вже різноманітна квіткава й кольорова гама... Хоч і займається цим віднедавна, а радість від них подарувала вже багатьом.

- Про те, що такі букети й кошики виготовляють, почула від колег, які приїхали з екскурсії зі Львова, - розповіла Клавдія Михайлівна. – Відразу захопилася ідеєю. А завдяки Інтернету побачила, що воно за дивина. І з того часу наче захворіла бажанням створити власноруч.

І створила. Перший витвір – букет, подарувала тітці в день народження. У великих муках він народжувався. Вже кожен наступний був досконалішим і дивовижнішим. Зараз, можна сказати, все налаштовано. Кошики й букети, як ексклюзив. Ще жоден не повторився. Як зізнається майстриня, спочатку в уяві виникає образ кошика, потім підбирає матеріал і цукерки, що знадобляться, а вже тоді починає складати. Найчастіше творить свої шедеври вночі, бо бракує вільного часу. Завжди в усіх її починаннях активну участь бере чоловік Володимир Юхимович, з яким доля звела ще в АТП-1762. У їх родині завжди панують взаєморозуміння та повага. Ніколи ще не дорікнув, що витрачає стільки часу на таке заняття, а навпаки допомагає у творенні.

Від складання солодких букетів Клавдія Павловець отримує неабияке задоволення. Тому виношує мрію створити солодке дерево. Вже в уяві має його макет. Щоправда, інколи непросто знайти потрібну кольорову гаму в цукерках, тож останнім часом замовляє їх у Рівному. На запитання, чому б не поставити заняття на потік, відповіла, що це її хобі, а не заробіток. Підтримують мамине захоплення й сини Олександр і Микола, студенти Київського політехнічного інституту. До всього, родина тримає велике господарство й чимало городів, де потрібно тяжко працювати. Та не бідкається Клавдія, а старанно хазяйнує з надійним чоловіком, який завжди поруч.

Як уже згадувала, ще полюбляє умілиця вазони, зокрема кактуси. В її кабінеті понад 30 їх різновидів: квітучі, пухнасті, високі й маленькі, а є такі, що за формами нагадують постаті людей. Під час догляду, повідала, потрібно з ними обов'язково розмовляти, як з живими істотами.

Приємно було спілкуватись з особою, в якій стільки таланту, професіоналізму, творчих надбань і людяності. Такі люди дарують нам миті радості й щастя своїм потенціалом, умінням, щирістю. Вчать як долати незгоди, не звертати увагу на дрібниці, а

намагатися жити з посмішкою. Тож, шановна Клавдіє Михайлівно, бажаємо вам не зупинятись на досягнутому, а й надалі створювати шедеври, які радуватимуть не тільки вас.

Вікторія КУЗЬМИЧ.